

lig interesserede, hvorimod de nu er gledet fuldstændig ud, og det er blevet Indskyderne, der særlig maa tages Hensyn til, idet Aktiekapitalen er tabt.

Naar det ærede Medlem Hr. Kragh i en bebrejdende Tone sagde til den højtærede Minister, at han burde have skaffet sig Klarhed over den Erklæring, der udsendtes den 30. Januar 1922, vil jeg sige til det ærede Medlem, at det vilde maaske dog have været nok saa rigtigt, om den Statsminister og Finansminister, der sad i 1922, havde skaffet sig denne Underretning. Det var dog den Gang, det havde særlig Interesse; jeg kan ikke se, at den højtærede Erhvervsminister har undladt noget som helst, som han burde have foretaget.

For øvrigt har jo den højtærede Erhvervsminister besvaret største Delen af de Forespørgsler, der blev rettet af de to Taler, og jeg skal kun anbefale Lovforslaget til uforandret Vedtagelse, idet jeg paa ny maa fremhæve, at indenfor Udvalget har ingen tænkt sig Muligheden af en anden Ordning end den, Ministeren gennemførte ved den midlertidige Lov i Sommer.

Zahle: Jeg tror, at det Udvalg, som har afgivet en enstemmig Betænkning i denne Sag, har gjort et ganske godt Arbejde for Kreditorerne i Diskonto- og Revisionsbanken. Det er jo nu gennem Forhandlingerne bragt dertil, at Nationalbanken, kort efter at Lovforslaget er ophøjet til Lov, vil yde en Udbetaling paa 60 pCt. Jeg havde meget ønsket, at der ved Imødekommenhed fra Storbankernes Side kunde være tilvejebragt ogsaa Udbetaling af den forventede Restdividende, derigennem at Bankerne garanterede nogle Obligationer, som udstedtes for de vel ca. 20 pCt., som kan ventes udover de 60 pCt., der udbetales af Nationalbanken. Jeg tror, at Bankerne uden nogen som helst Risiko kunde have garanteret saadanne Obligationer, og Kreditorerne i Diskonto- og Revisionsbanken vilde derved have faaet et Papir, som var omsætteligt; og hvis de trængte til Kapital i deres Forretning, kunde de have afhændet disse Obligationer og saaledes blive hurtigt hjulpet til omtrent hele det Udbytte, de kan faa. Det har imidlertid ikke været muligt at opnaa mere end det her foreslaaede, og det er jo dog altid noget.

Jeg havde ogsaa gerne set, at man havde vist Imødekommenhed overfor de velgørende Foreninger og Parcellforeningerne, hvis Indskydere for største Delen er ret ubemidlede Folk, som viser en stor Lyst til Opsparing under den Form, at de har købt

et lille Jordstykke, som de afbetaler paa i den Hensigt, saa snart de kan faa Raad dertil, at bygge et lille Hus til Bolig og Hjem for dem og deres Familie. Det er i Virkeligheden en meget sund og smuk Form for Opsparing, og i disse Tider, hvor det netop stadig foreholdes det danske Folk, at man bør være sparsommelig, havde det ikke været mere end rimeligt, om de største Pengeinstitutter her i Landet ved denne Lejlighed havde hjulpet disse Mennesker, som har lagt en saa god Villie til Opsparing for Dagen. Men heller ikke dette har det desto værre været muligt at opnaa. Jeg tror ikke, at Storbankerne har handlet klogt i at modsætte sig alle disse Ønsker.

Om den Likvidationskomité, som den højtærede Erhvervsminister har udnævnt, tror jeg, at den særdeles godt magter det Hverv, der er lagt i dens Haand, men ikke desmindre kan jeg finde det rigtigt, og derfor er jeg ogsaa gaaet med til det i Betænkningen, at der udnævnes, eller udvælges kan man godt sige, af Indskyderne et Par Repræsentanter i Likvidationskomiteen. Arbejdet kunde, som sagt, sikkert gøres fuldt tilfredsstillende af den Komité, som sidder, men det er kun naturligt, at der maa synes at ligge en Betyggelse for Indskyderne deri, at de selv faar Lov til at vælge et Par Repræsentanter ind i denne Komité.

Dette er Hovedresultaterne af Udvalgets Arbejde, og jeg tror, at disse Ændringer har forbedret Lovforslaget. Det er mit Haab, at det snart maa blive ophøjet til Lov, saaledes at Kreditorerne i Diskonto- og Revisionsbanken kan faa de 60 pCt. af deres Indskud, hvad sikker overmaade mange af dem haardt trænger til.

Erhvervsministeren (Starming): Jeg kan ganske tiltræde de Bemærkninger, den sidste ærede Taler gjorde med Hensyn til det beklagelige i, at Parcellforeninger og andre lignende smaa Spareforeninger ikke helt kan faa den indestaaende Pengesum, hvad de naturligvis har regnet med, og dette har selvfølgelig en uheldig Virkning paa deres Bestræbelser for at skaffe egne Hjem og andre lignende Formaal, som disse Smaafolk i øvrigt kan have. Men det har jo desværre vist sig umuligt at komme videre, idet de store Banker har gjort den Betragtning gældende — jeg formoder, de ogsaa har gjort det overfor Udvalget, thi overfor mig har de gjort det —, at de ikke havde Velgørenhed paa deres Program, at de var forretningsdrivende, og at deres Formaal var at drive deres Forretninger uden Tab, og derfor kunde de ikke paatage